

امروز دانشگاه‌های کشور داشت؟

به هر حال می‌توان به مواردی فکر کرد. اصل ماجرا این است: اگر می‌خواهیم از بیت‌المال برای دانشگاه‌ها هزینه کنیم، این هزینه برای فردی صرف شود که تمایل اصلی‌اش به فعالیت در داخل کشور است. به نظر من، اگر شخصی می‌خواهد از کشور برود و کار در داخل ایران برایش اولوی‌تری ندارد، باید از جیب خودش هزینه‌های آموزش را بپردازد. اگر همین یک‌گروه را در حوزه آموزش عالی حل کنیم که راهکاری نسبتاً کوتاه‌مدت نیز محسوب می‌شود، آتاریش بعد از چند سال دیده خواهد شد.

اگر در حوزه تربیت و به‌کارگیری نخبگان، چند حرکت جدی در داخل کشور انجام شود، جزء راه‌های کوتاه‌مدتی است که به سرعت برخی از مشکلات کشور را حل کرده و به بعضی از نیازها نیز پاسخ می‌دهد. باید در مقیاس چند هزار نفره روی نخبگان کار کنیم، کما اینکه مصوبه چند هفته قبل مجلس درباره افزایش حقوق اعضای هیات علمی و برداشتن سقف حقوق برای برخی از افراد خاص و دارای رتبه‌های بالای دانشگاهی، یعنی بود که از شورای عالی انقلاب فرهنگی شروع شد و در ادامه به مجلس رفت. البته سال گذشته مصوب نشد ولی با فضا سازی‌ها، صحبت‌ها و گفت‌وگوها مجموع نمایندگان هم متقاعد شدند به این طرح رأی بدهند.

بدین ترتیب آمادگی ذهنی و روانی و همچنین آسایش برای افرادی ایجاد می‌کنیم که زیرساخت پیشرفت کشور را فراهم می‌کنند. در مجموع روی طرح‌های کوتاه‌مدتی نیز فکر و کار می‌شود، به‌طور مثال طرح‌هایی برای حمایت از استادان جوان و معلمان مدنظر است که اگر مصوب و اجرا شود، ان‌شاء‌الله در کوتاه‌مدت نیز می‌تواند رضایت نسبی ایجاد کند.

شورای عالی انقلاب فرهنگی یک نهاد اجرایی نیست و موفقیت آن را نباید مانند موفقیت یک وزارتخانه دید

اگر از بیرون به شورای عالی انقلاب فرهنگی نگاه کنیم، می‌توان گفت در حوزه فرهنگ، علم و فناوری عملکرد چندان مناسبی نداشته است. دلیلش هم به نبود ضمانت اجرایی برای مصوبات شورا برمی‌گردد. فکر می‌کنید در چهل‌وازه دوم انقلاب اسلامی و با توجه تاکیدات رهبری بر نقش شورای عالی در ارتقای جایگاه فرهنگی، چگونه باید این مشکل را حل کرد؟

من این مساله را مطلق و به‌عنوان یک مساله جدی نمی‌بینم که باعث قفل‌شدگی کار شده است. موفقیت شورای عالی را نباید مثل یک موفقیت وزارتخانه دید. شورای عالی انقلاب فرهنگی یک سازمان مجری نیست که پروژه‌ای در دستش باشد و بخواهد به مرحله اجرا برساند. موفقیت شورا در ایجاد اجماع‌سازی‌ها است. شورای عالی انقلاب فرهنگی مجموعه‌ای از نخبگان و خبرگان حقوقی و حقیقی است. این مجموعه تلاش و مطالعه می‌کند تا فضای داخلی و خارجی کشور را رصد کند. همچنین می‌کوشد در داخل حاکمیت، گفتمان‌سازی انجام دهد تا اتفاقاتی رخ دهد.

پیش‌تر نیز عرض کردم سال گذشته علی‌رغم صحبت‌های مطرح‌شده، مجلس نپذیرفت سقف پرداخت حقوق اعضای هیات علمی را بردارد و مصوب کند حقوق‌های بالاتر از سقف نیز به استادان خاص پرداخت شود. اتفاقاتی افتاد و تبعاتش گزارش شد اما در نهایت موج مهاجرت نخبگان و صحبت‌های زیادی که در داخل حاکمیت صورت گرفت باعث شد نمایندگان که سال گذشته به این طرح رأی منفی دادند، امسال رأی مثبت بدهند. این دست اتفاقات را موفقیت حساب می‌کنم. خیلی از مصوباتی را که گاهی ۶ سال در کشور معطل مانده و بعد اجرا می‌شود، موفقیت شورای عالی انقلاب فرهنگی به حساب می‌آورم. شورا ورود می‌کند و طرحی بعد از یک دهه به مرحله اجرا می‌رسد.

با این حال نباید انتظار عجیب و غریبی داشته باشیم، چون انتظار صحیحی نیست. یک نماینده یا مجلس موفق چه مختصاتی دارد؟ از مجلس نباید انتظار کار قوه مجریه یا قوه قضائیه را داشت. شورای عالی انقلاب فرهنگی نیز مجموعه وظایفی دارد. در مجموع نمی‌توان گفت شورای عالی به وظایف خود بد عمل کرده است. اعضای شورا وقتی از شأن عضویت در شورا برخوردار و ورود می‌کنند، به لحاظ رسانه‌ای زاویه بحث سیاسی ندارند و نمی‌خواهند جنجالی برپا کنند. معمولاً ایجاد جنجال و سروصدا گاهی به این معنی است که جایی اهمیت یا موفقیت نسبی دارد اما این موارد در شورا وجود ندارد. اعضای که دیدگاه‌های نسبتاً سیاسی نیز دارند وقتی وارد شورا می‌شوند ادبیات‌شان با زمان حضور در مجلس یا فضای سیاسی کاملاً متفاوت است. آنها مجبور و موظف هستند با ادبیات کارشناسی صحبت کنند. جمع هم با این ادبیات رأی می‌دهد، لذا با این نگاه می‌توان به دید واقع‌بینانه‌تری دست یافت.

